

ההלכות תפליין סימן כז

אָכָל לֹא בְּחִזִּי הָעָם שְׁפִים לְשִׁיחִי (הגהות סמ"ק). (גדס (ה) *שָׁאַן לוּ זַד (ז) בָּק זְרוּעַ *גְּנִים (ו) *בְּלָא בְּרָכָה (ח) מְוֹסֵפָה פְּנַקְקָה קְמוֹמָץ קְתָבָו וְגַם חַיּוּ, וְאָאוֹר זְרוּעַ קְמָב דְּפָטוֹר): ב (ו) *הַמְּנַגָּה הַבְּכוֹן (ח) שְׁיַהָא הַיּוֹדֵל קְשָׁר תְּפִלָּה שֶׁל יְד לְצִדְקָה הַלְבָד וְהַתְּפִלָּה (ט) עַלְיוֹן לְצִדְקָה חַזְקָה. י (י) יִשׁ לְהַדְרָה שֶׁלָּא תַּזְוִזֵּה (ט) ס (ס) יוֹדֵד הַקְּשָׁר (יא) מְהַתְּפִלָּה: ג (ג) *הַמְּנַגָּה הַבְּכוֹן לְתַקֵּן שְׁהַמְּעַבְּרָה שְׁבָה הַרְצּוּעָה עַוְרָתָה מְנַחָת לְצִדְקָה שֶׁל הַקְּשָׁר (יב) וְהַקְּצִיחָה לְצִדְקָה: ד (ד) יְלָא יְהָא (יד) דָבָר (ו) חֹצֵץ בֵּין פְּלִין לְבָשָׂוּ, לֹא שְׁנָא

באר היטב

(7) רק זוּעַ. מי שגונטע זיו שפְּקָעַתְּתָה יְזָרְעָלְתָה פְּטָרָמְלָקְנִיסְטִים, פְּשָׁוְתָה וּמְאַסְּרָה קְכִים. ובשותבת שבתת יעקב"א סי' ג חולק והעלה להלבה ריש לבייה ההגדה ש אין לו ר' רק זוּעַ, או מי שנקרא ביזו אחת וזהו מקנית, להניה על ימינו. ויבורך שיטים על שלדרראש וויאצא לאכ"ע ע"ש, רענן כנה"ג ובשותר חות' נאזריך סי' קסן ובמ"א ס"ק ג ובכ"ע סי' קמطا: (ס) י"ד. בז'ורר פ' פונקס מלחמיר מאוד בז'ה: (1) הוציאן. בז'חים דר' מיט בעניא א' כהה צהה וושערו קוּרְיָה צ'יזה לענין בז'רי בז'ה. ובקבב המכ"א מיהו בז'ה מעה ועפר יש לענין על כל' פטינס. דבנה לא הני אפעא כלל. ובשל"ה י' בקב' ריש לחרץ מקום הדעתת הפלין:

משנה ברורה

שערית תשובה

בדראפרים ע"ש: [6] רק זרוע. עהה"ט. ובחותה ציר שם קרב דאם נקטע הגנה פטרו, אבל גדים מעהדר לא שונאר לו בחלק העליון קרוב למקה קלום להנימת הפלון ויל דחיב להנימת, זהה הנשאר קמי יי' דיזה. ועין בגמ' שאור אחים נסכים ובנים קמיות ח"ג סי' א' ובתפקידים ציב' סי' ב' וטומוקה לנטני בלא בנה ויבורך על שיר טמיים קמ'ש הש"ז. וקרב שางאנדרה סי' לו רקי שאן לו קרי זקטר טרור משי' ממי חיב לקייח שר' ע"ש: [7] פ"ד. עין בה"ט. ורבב ספער שליל צבור שפער וויזבב הויזב מלה"ז צמ"ה מדרבורי פרוכ' ויל זדר'ין צב' לאלה הויזב צב' עולום אפלס ביהזס אמץון בוחז ברכיס, וע'ב' וויזב' גדים ומיל' מזאיה השם לחשו החיז' עס טפלה, ואין קישרין אורה עס נזקעה בשיטת הטעקה כב' ליל. לדר'ין צ"ע ע"ז ע"ז' קשירה זו היה חווה של גיד קרב המתויה וויזב צין קושרים עם קרייזעה ע"ל ס"ק טו: [8] חוץ' עהה"ט דמיכא בש' וב' ע. וענין מ' ש' שאן קושרים עם קרייזעה ע"ל ס"ק טו: [9] חוץ' עהה"ט דמיכא בש'

באור הלהבה

* שאין לו יד. עין במשגנה ברויה, ורק לא בחרטם גמדים שראה לומר להא"ז רפטור בצל גוני, כי לא ראה להא"ז כי לא נרפא בימיו: * גיטים וכוב'. רוזה לומר, גיטס בזד שמאלו נון פושע לפקען באיז גוּפַא, דלא נהייא לה שס הפרש של הקפקשים לדלאחרם קאי הדרי על החיב דבנין, ורק על השנאל קאי, ואפללו כי פסק שם בטנא קפא ופטטור אפללו בנשאר לו הקברת, קאיו מפרש שם "אין זו רוז" קאי עיל הצעה. ומה שטבב קרא"א "חטיפות פרך הקולץ קחבו דבנין" רוזה לומר אפללו בנשאר לו ורק קכברת, ולמי מה דמסיק המתפקיד בדרורו הפחתה קברת דזערע נגרא מקרים קרא"ר זולאה, ולטגער אברעם לא קנה לו קאיו ולכך הקשה לו קאדר דברין: * בלא ברחה. ומפקח זעילה רבה וכובן"א משמע צדקה לבן גידסן, אפער זשס לו קברת, וווער' החדים גיטבן מפלס בעקר הדין לחיזב במוות אף מכל קום לעין ברחה מצדד החלק. ואפללו לא נשאר לו רק מהציצים שבין הקודב"ז וברוחשי ולמעלה, פשות דרכו לסמרק בזה על שיטת הגר"א דכל שיש עדין מקצת מן הקברת שדר לתפלין, ולא יברך, וווער טוב שיקר שינע על השילראש זעינו לפ' מנגנון קהרטם"א הצעי ביסיקון בה, ולហביחויסק שם, אחנתן וויכן להזעיא בזיה גם השליך, ואפללו בנשאר לו הקברת בכמו שהסיטים בשעריתשוויה: * האמג'ה הצעון שיתאה חי"ד של קשר ובר. עין בביתויסק בשם מהר"ז ברא"חביב דרשמען מדריזו דרכ עשותה הקשר וחי"ד אשד בו אריך שיינע דזא א למשה מההפללה לצד הלב(11), אבל בניות הרצועה תורה בצל הקשר פבאו למעלה מההפללה, וההא קבעון, עין שם: אבל בדריכריכ' משמעו שיטר טוב קהטאג' שנוגען שגט פוחחת קרצועה ברוחן הקשר וטכפל וויה לימינו שהוא לצד הצל, וכן משמע בטה"ג שגט הרצועה גוזא אריך שתקה נגיד הצל, וכן משמע לישון קרא"ש להקען בו היטיב בסוף אוות ב' בקמה שטבב יומראיך הקשר מן משבעתך" ובי"ג עזון במדוען יומיטוב אוות כ שטבב: ואויל' הוב פרישו זרכ' וכל זה דרכ, עד באן לאו: וולגנית דעתני אין זה דחק קלל בון הוא הא קאמת לפי מה שטבב הפה(ג), דמשמע שם דאין למלוחיק הקברת את בצל קשר קאניבת, ורק

ליליאן דניאל

(ג) השובט קורתא: (1) ביה ואליה ובה ובהר"א ושבור"א ואחרונים: (2) עין בתשובה שבתאי יעקב ובאהרוצ'ה-ספחים, ועל-כל-פנים כל' ברכה: (3) אהרוןים, וכן משם פרש"ז מכתות ל"ע: (4) ר' טרפלר: (5) עין בשערית תשובה: (6) הר' א"ש, והרב"א בארכו משבע גב'ין שפבר לד' בהרשב"א:

פרק ב' מרבז

הלוות תפילה סימן בז

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק י]
וראיו לבטל זה⁽⁹⁾.

(9) וכן דעת החז"א (דינים והנוגות פ"ג אות ז) לא הייתה נוהה מקשרת הקשר לביתו בגיןן, ובתפילהן שלו היה החוב עיר במעברת כדין להדרך את הקשר שלא יוזה. והקף החחים (ס"ק יב) כתוב שאפשר לקשר עם החות שתוור בו את התיתורה, ייקשר בצד התפר שמלמעלה, כדין שלא תהיה חיצעה בין התפילהן לבשר.

[משנ"ב ס"ק יא]
וניחוך בתתוא מלמעלה ויתפרק כי"ד עם הקב"ה⁽¹⁰⁾.

(10) וביאר דרבינו הגראי" קניבסקי (ארחות רビינו ח"ג עמי' קוץ') שאין כוונתו שתהיה הי"ד נוגעת בקציצה (בביה), אלא שעל ידי שיחתך בתתוא תהיה הי"ד סמוכה לקציצה, אבל מפסיק שנוגע בתתוא.

ולגבי הפסק של אויר בין הי"ד לבת, כתוב בשווית תشورת שי (המדור"ת סי' צג) שאינו מעכבר, כיון שאפשר לומר שהוא מוחבר מרדין בלבד, אך דיקי מדברי הסידור קול יעקב (שער התפيلي) שכותב שהי"ד תהיה מהודרת לבת, שימושו שאין להשאיר רווח של אויר.

[גיה"ל ד"ה המוגה הנכו שיאן]

דרך עצה מקשר והי"ד אשר בו אריך שיהיה וווקא למضا מהתקפה לזר קלב⁽¹¹⁾.

(11) ואיתר המינה תפילהן על יד ימין, כתוב בשווית שבת הלו (ח"ה סי' ג) שיעשה את הקשר בשמאל התפילהן ונוגף הקשר (אג הי"ד) יגע בבית התפילהן, ואין זה משנה שקעה הרצעה יוצאת לכוון החוץ. ובשוית מנהת יצחק (ח"ט סי' ג) כתוב, שורה לסתור לעשות לאיתר את הקשר כמו לאדם ימי והרוץת תפנה לעבר הבית ולא לעבר הלב. והביא שהגראי" קניבסקי כתוב (הודפס בסוף ספר בן איש ימי) שיש לעשות כמנוגה הסופרים, אך אפשר לעשות קשר באופן שהרצעה פונה לעבר הלב ויחזור בקצת הרצעה כבורת י"ד.

[משנ"ב ס"ק יד]
אפלו חציצה כל-ההוא⁽¹²⁾.

(12) ובטעם הדבר שאף מיעוט שאינו מOPSIS עליו חוץ בתפילהן, שלא כמברואר בחיצעה לטבילה, כתוב האבי עורי (פי"ז מהל', כל המקדש ח"ו) שעצם דין חיצעה נלמוד מהתורה [שאמורו בגמ' בערךין (ג, א) שהכהנים אינם שיכים במנעות תפילהן של ד כיוון שכותב בהם (ויקרא ו, ג) "ילבש על בשרו" שלא תהיה חיצעה בין בגדיים לבשרם, וכותב הרא"ש (היל' תפילהן סי' יח) שמכאן לומדים נכרי, שלכתהילה ראי לחוש לשעת הסוברים שיש מעזה בהנחה עצמה].

וכן, כל זה אינו אמרו אלא בדבר עבה שיש בו ממשות, כגון עיפוי והב וערור, אבל לאק או שמן שמרחו בו בתהית הבית בנגד הדירות זיהה או רטיבות וכדו', כתוב בשווית שבת הלו המשך במילואים עמוד 6

[משנ"ב ס"ק ז]
פטור מלוקנית השליך אף בימין⁽¹³⁾.

(5) וכך שהוא פטור מלוקנית תפילהן, כתוב למן (ס"י לט ס"ק ט) שמי' הוא בר חיובא במצוות תפילהן אלא שאינו יכול להניחן, ולכן הוא יכול לכתוב תפילהן.

[משנ"ב שם]
אכל אם נעה גדם ביבין, אפלו נקטע לו כל פיר, חיב בתפילהן⁽¹⁴⁾.

(6) משמעו מלשונו, שכן הוא הדין אף אם לא נקטעה אלא כפ' ידו בלבד. ואף על פי שלחן (ס"ק כב) כתוב שבעיר כוה יש להניח את התפילהן על ידו הימנית הרצוצה, משום שנעשה איתר, ביאר בשווית ציז אליעזר (חט"ו סי' יז) שמה שכתוב יזבך לאחרים שינויו עליו מוסב רק על מי שנקטעה כל ידו, שצריך להניח על ד' שמאל, ולא הוכחון המשנ"ב אלא לחלק בין מי שנקטעה ידו השמאלית ובין מי שנקטעה ידו הימנית,שמי שנקטעה ידו השמאלית חלקו בו הפסוקים אם חיב בתפילהן, מה שאין כן מי שנקטעה ידו הימנית, שחייב בהנחת תפילהן לכל הדעות. אבל לא ירד המשנ"ב לדرك ולכתוב היכן יניח וזה שנקטעה מקצת ידו הימנית, וסמן עצמו על מה שכתב להלן (שם), שכן שנעשה איתר יניח על ידו הימנית.

ובטעם חילוק בין נקטעה כפ' ידו השמאלית שמניח עליה את התפילהן כיון שנחשבת לידו הכהה, לבן מי שנקטעה כל ידו שמניח על ימינו אף שהיא ידו החזקה, ביאר הגרי"ש אלישיב (קובץ התשובות ח"ג סי' א) שרך מי שיש לו שתי ידים ודויד' אחת אינו איתר, ווינה על ידו הקיימת.

[משנ"ב שם]
ויבקש לאחרים⁽¹⁵⁾ שיניחו עליו.

(7) ולעניןASA שפטורה ממנעות תפילהן האם יכולה לקשר תפילהן לאחרר, כתוב ההגאות מימוניות (פ"א מהל', ציצית הי"ב) שר"ת אסר, ומה שאמורו (ע"ז לט, א) מעשה באשה שהיתה נשואה לחבר והיתה קורשת לו תפילהן, לא היתה קורשת אלא רק מסיעת, אבל לקשר אסור לה. ועוד תירץ ההגאות מימוניות שיתוכן שהקשרה אינה תיקון המיצה ולפנ' מותר לאשה לעשותה. ולענין הלכה, כתוב הגראי" אורייריך (שו"ת מנהת שלמה ח"ב סי' ד אות ב) שהכרעת גולי האחרונים שיכולה לקשר תפילהן לבעליה, ובשו"ת שבת הלו (ח"א סי' ח) כתוב שלכתהילהASA לא תקשר את התפילהן, ורק אם אי אפשר על ידי אחר תקשר האשה. וכן דעת הגרי"ש אלישיב (פנני חנוכה עמי' לה) גם לגבי קשייה על ידי נכרי, שלכתהילה ראי לחוש לשעת הסוברים שיש מעזה בהנחה עצמה.

(8) וכן בנשאלה, אף על פי שעטה כל מעשיו בשמאלי. ואף על גב שלגבי מי שנקטעה כפ' ידו הימנית כתוב להלן (ס"ק כב) שכין שעטה כל מעשיו בשמאלי נשאלה נחשב באיתר ווינה בימין, ביאר הגראי" אורייריך (שו"ת מנהת שלמה מהדו"ת סי' ג) שמי שנקטעה ידו לגמרי, אמן אין לו יד ימין, אבל שמאלו נשאה ידו הכהה, מה שאין בן מי שנקטעה כפ' ידו, שיש לו שתי ידים, ודאי שידו הימנית היא עתה ידו הכהה.

יום ב' ה' תמוז תשע"ה

לז

הלו^תת תפלי^תן סימן כו

של יד (טו) לא שנא של ראש: הגה ורока באפלניין, אבל בברכוות (טו) אין (ו) להקפיד (רש"ב באთשובה
לעתה גרש"א) כי אדם שהוא (ו) עשוי לנזילות, ואם יצטרך להנימ (יח) תפלה של ראש על
בשורה לא יניחם כלל, יש להתיר לו להנימ תפלה של ראש על (יט) הכבוע (ט) [ט] דק הסמור
לראש, ויכנס חמפני הרואים: הגה ומקנחים ברכך זה לא ברכ על של ראש, (כ) רק ברכ על (ט) של יד
להנימ (דרדרת רשב"א): ר (כט) *זואתר (ככ) יד (ו) ימינו, אם עשו (כג) כל מלאכתו בשמאלו

שערו תשובה

קייט מושם הפתלון. וגם אפשר שמדובר מפסיקים כמו חכיזה, והכיא מדברי מפשיט. בחלק מההלוות עבדות יהודית היה רלבך בקב"ה עלה ונסחף כו' וושא' גומן באה ע"ש. ונראה דהשלה"ה כ"ב לפ"ז שהמשכים לחוץ נומן אחר מחת פאה, וכשהושקה להנימק פולין אריך לרוח פקודות מושם קבוע הפתלון, ובן הוא בכתבי קארוי ולב"ע. וען בשינוי פני איזה בסיסי ומי' וען עזען אבק שקוין עזער מה דינ' ע"ש: [ב] דק. בעה"ט. ותובע בשבועי ס"י: אז ל'תני תלמידין על הבוטר רקל על ראשו ומקור לכתשו אוקום בסדורו, וכוכ' צאפרון וראוי בול צעיף קארוי כו' הונן שקייה קראש מפקוד שטחים נומן יותר: יונאי גומן ותשען, ובל צעיף רום ראים את הקולו ע"ש. וגרדא ר' רשי שיט איזה דראבא בראוי ובל צעוף ראים קראוי ל' הפקודים שברארא מבל דרבו, מ"מ פטשא דראוי על שמיעה ק"ש תקופה יונאה שיהיא ולות חכיזה ע"ש: (*) ימינו. שינן שתלכו בזרקן ואסיד מהם אשר, ואן ל' רוק הפלין מפי שאינו אשר, גינית הפלין בימין דקנו קאציה לזרקן, שבות עזקב ח"א ס"ג ע"ש. וען בתשובה נחתת שבעה סימן מא ובסות איזר סימן האשר, מני' בשיטאלו קאציה לזרקן, שפטה עזקב לא לזרקן, שבות עזקב לא לזרקן.

באור הלכה

הכון למקון וכורו. ובכל זה, מי שהוא והוא לו רק תפלין של אינו אשר או להפה, יכול לסתור ולסנים קוציחה לעד הפקה ומperfara לאדר סי. כן קרב בחשוכת שבות-יעקב וארכוזות-סיטים. כי זו בונאי טוב יורד מפה שיזים בק' ויזה תפלין סוקך ללב והיה קשר פיז'ד חזה לה, וכמו שכתב בראג'א' שפעים בין תפלין לברשו לא מקרי חיצחה, דמן קמינו אינו חוץ; ומבלוש-ישנד שעהטקי לעיל בסעניר-יאפין ימשע דענן לכתהלה להחמיר בז'ה⁽¹³⁾: (טו) לא שָׁאַ שָׁלְאַ קְסָפֶר מלחיצית-השקל: ווע עלי הטעשה של אונן קאנשים שטיגדלאן בלזרויהן, מלבד כי הוא דורך שץ' וגאנא, ענן מה שכתוב ביויה- דעה סיטן קע'ח, יש בו אסאר בונחת פפלין⁽¹⁴⁾, דכינן גדורוין קרבה ליקא למינר בהו הינו ריביתחה, וחוציזט⁽¹⁵⁾, ענן שם. ובלאו חיצחה נמי, בשבייל קני שעוזת המרבים אי אפשר לזמן שיזו מהבדון ומונחין על קקזון פדין: (טו) אין לההפקיד. וקאנטראנים קרבו בכגה סיה שלא יאה מפסיק בין תפללין לבקש, (ז) ועל-בל-פנינים בכגה מעה וצפר יש להער, ועילבן⁽¹⁶⁾ (טו) יש נועגין לרוחץ קוקום החנחת התפלין.ambah בספר רבידת-הקב: נראה דמה שרצואה חוצצת לפעמים בין תפלין לא מקרי חיצחה, דמן קמינו אינו חוץ; ומבלוש-ישנד שעהטקי לעיל בסעניר-יאפין ימשע דענן לכתהלה להחמיר בז'ה⁽¹³⁾: (טו) לא שָׁאַ שָׁלְאַ קְסָפֶר מלחיצית-השקל: ווע עלי הטעשה של אונן קאנשים שטיגדלאן בלזרויהן, מלבד כי הוא דורך שץ' וגאנא, ענן מה שכתוב ביויה- דעה סיטן קע'ח, יש בו אסאר בונחת פפלין⁽¹⁴⁾, דכינן גדורוין קרבה ליקא למינר בהו הינו ריביתחה, וחוציזט⁽¹⁵⁾, ענן שם. ובלאו חיצחה נמי, בשבייל קני שעוזת המרבים אי אפשר לזמן שיזו מהבדון ומונחין על קקזון פדין: (טו) אין לההפקיד. וקאנטראנים קרבו

לכחmir אף ברכזיות, בין בשלידי ובין בשלראש. וכתובו תוכחת מגלת על המנחים הפלין על-גביה פאה בכרית הנקרא פארוק^{היז}, ואפלו אם רק קרציה מבחן על הפאה בכרית. ומכל מקום משמע מדברי סקגין-אברעם ומיין-אדם י"ש לו מכבה בר'אשו, וכן מקום שקרציות מבחן ולא במקומות הרציה, מפרק לו לתנינה קרציעות על-גביה סמטרוטין שעל המכבה או על-גביה כובע דק וברוך א-על-גב שיש חיציה בין קרציות, בין דקקוטן נקצתה אין חיציה: וכן בשליד אם י"ש לו מכבה (ו) אפל בקבוקים קהף הקשר שקביב י"ו, מפרק לו לתנינה קהף קשר על-גביה סמטרוטין ולבך, אך באה יונר לפסות מלמעלה ברי' שיטקם^{היא} "לך לאות ולא לאחים לאותות": (ז) עלילו לנילוות. פרוש (ו) שיש לו מכאוב או (ט) מחוש בראשו ואם גילה בראשו י"ק לו קקריות, בין שהוא אנטס יכול לפקח על קרש^{היא} א-דסבניא לה קאן שיש ברכזיות^{היא}, ולא נאמר "בין עיניך" אלא לפסים להם מקום, ומושם "לך לאות ולא לאחים לאותות" לא בחתפלין של ראש, ובחו פתיב "זנאו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עלייך". ומכל מקום ציריך לפסות (כ) מפניהם הרוזאים, שאים יודעים שהוא אנטס: (ח) תפלה של ראש על וכור. ואם י"ש לו מפה ביד במקום תחת הקרציה והפה (כム) מתחשת בכל קבריה, מפרק לו לתנינה (ככ) על קרטינה אם לא סגי בלאו כי, (כג) ולא ברכך, דקה דעת רבי הפסוקים דקרציה פולחת. וברוך שפחים על קשלה-ראש קדרעלל בסייעתו: (ה) אך לא בפ' על התפללה של יד מלמעלה בגד אחר ברי' לפסותם. דקה חביב בהה "ה' היה לך לאות", ורשותן "לך לאות ולא לאחים לאאות". ורזוא על רטיה, אבל לנקית תפלה על חלוקו (כד) יש אומרים קא-סוד אפל ביש לו מפה^{היא}, ואפלו אם ליבש עלייו בגד אחר: (יט) הובע דק. אבל על כובע עבה אסוד לנקיתם, דלא יכול לבן ולצמצם מקום שהמץ של פינוק רופס: (כ) רך יבך וכור. (ככ) וICON להוציא השלראש, דבלאו כי דעת הרבה הופקם שאין מברך על שניהם אלא אחתה. ועין בב' ח' ועתה-פמיד דמשמע מדבריהם הדבנן לז'הר שעיל-כל-פkins בשעת קראת שמע ותפללה והיה כל-חיציה קכל: (כ) ואטר כור. וען לעיל בסעיף-קדון י' ב': (ככ) י' ימינו. ואפלו (כו) געשה אחר ער-על-ז'י השרגלי עצמו א-חר-כחך ולא נולד כה, גניט במנין, ובל-שפן (כ) אם מן קשימים הריגילוחה^{היא}, דה' נינו שנולד לו חלי בימינו ונטול הכה מפנוי או שגנעטו לו פ' נידון סקנני, וזריך לעשות מל-מלאתו בשמאל, בונדי דינו באשר גמור וננייה על כדי קרציה^{היא}. ואם חור לבריאתו ונעשה שולט בשפי גורי בשעה גורי הוא קכל און: (כג) כל מל-מלאתו. (ככ) הוא קדרין אפל רך

שער הצעיר

(י) פג'ן-אברהם: (ו) פג'ן-אברהם: (ו) של"ה: (ו) הלבוש ועתיקות ופי' ואלה רכה וכן ממשמע גמ' בין מק'ר'א: (ו) כן מוכח בפוג'ן-אברהם סעיף:
אלא ו דליהשכ'א אס כפקה בקהל מלמצלחה אין אסור עליך הפטרכוטון קשות חצצה, ועליכן יש לסתוך עליו לברך על-קל'פניהם לעצן בעותה:
 (ו) ט' ז': (ו) ח' א'ם: (ו) ט' ז': (ו) ק' ז' לאו קבי ניחת כל קוקום הנשאר בקבורת, וען בקעיה ז' במקשחה ברורה שם: (ו) פג'ן-אברהם ואלה רכה ותני' אדים: (כ) פג'ן-אברהם וחדרשי ר' עקיבא איגר, ממה שהקל' ר' עקיבא אמר אם יש לו השליך לברך⁽²⁰⁾, מברא הר'א לא ממשמע בז' (כ) ארכז'ת-החים וכן ממשמע מהיר'דים: (כ) פג'ן-אברהם: (כ) עלהת'ים: (כ) דג'ן-אברהם: (כ) דג'ן-אברהם בערך באחור הלכה: (כ) וכן ממשמע בהרא' ש' ואbor ה'ר'א וכשהרי' ארכז'ת-החים:

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torch-box.com